

fade inimene mulje saudi ei annaks, et ma taha inimese õnnetuse üle naerwa ajan ja seda viisi õnnaade kaastundmisest surmaja wõiks olla, siis ütlen ette ãra, et ma nii sugust pattu mitte ei taba teha, sest: Priidu on minu lelle poeg, ja oma libase lelle poja üle wõib enam rääkida kui ühe wõera inimese üle; lellepoeg ei ole mitte üks üleüldist etluviiside rikumist sünunitada. Teisels ei naera ma mitte ühe Jumalasi saadetud õnnetuse üle, waid übe nii suguse õnnetuse üle, mis edewusest on tulnud. Ja see õnnetus ei oleks millalgi tulnud, kui Priidu mehine mees oleks olnud ja mehe tööd teinud ja nagu singis sepp oma liistu juure jäändud. Hea küll. Lugu oli nii. Mõne aja eest pani Pariisi linna tarimeed Pastöör terve ilma oma uue leiduse läbi libama. Tema ütles: Ma olen maru töö vastu übe mõjuva rohu leidnud. See roht on nii: „Kui sedagi hull wõi marune foer on hammustanud, siis tulgu ta minu juure, ma panen talle teise marulsoera libwitiqa rõugeid ja õnnetu on surmast peastetud“. Selle tarvis pidas Pastöör omale farja kodujäneseid, kellele ta järjest marulibwitiqa rõugeid oli pannud, nii et toll maru millalgi majast ei lõppenud. Kus haiged arstida on, seal piab fa rohtu käe vârast olema. Minu lellepoeg Friedrich Knops oli nii sellest leidusest fa mõnda kuulnud ja lugevund ning ühel wõeraspiiri ütles ta: Mu hârrad! See Pastööri leidus ei ole sugugi nii unis, nagu teie arvate! Ma olen ta juba ammugi välja unrinud, oga ma ei tah'nud oma undisega nii läbiku ette tungida!“ Priidu abiõasa kuulis fa seda lugu ning, kes osja osavamalt lähele pani, see wõis nâha, ludas Eestore Priidut kuube pidi tõmbas ja tasa ütles: „Priidu, ãra vissi lõbki aja!“ Aga mis Priidu sellest kuulas; viss on ju lastele, aga mitte meestele lebtud. Mõne pâewa vârast oli linnas suur kõla labti, üfs foer lastud maha ja toodud linnas loomatohtri kätte läbi katsuda. Rõkit ütlesivad: Mis ta muu on fui maru foer! Niiud oli fa minu lellepojal tee jalgade all, kune saha laenlas ja -- loomatohtri juure.

„Tere, armas ja auustatud tuttar!“ hõttas Priidu juttu tegemis.

„Tere, tere, berra Knops,“ vastas loomatohter. „Kust muulle see suur aju on tulnud, et üfs Teie sugune kuulus õpetlane minu fatufie alla tulieb?“

„Tulin kuuloma, mis lugu selle soeraga on, seda Teie juure läbi katsuda toodud.“

„Ega see enam koer ei ole, see on juba raibe,“ vastas loomatohter.

„Nob, olgu Teie nimetamine õigem. Mis lugu raipega on?“

„Misuguse raipega?“

„Teie raipega!“

„Arge pange vahaks, auustatud Knopsi berra, kui ma Teid valuda julgen, natuke peenemalt rääkida! Ma pole kellegi raibe.“

„Heideks, les seda ütleb! Ma räägin foera raivest.“

„Siis nimeta ilta loom fa ãra, felle raivest ja räägid; nii on iga mehe miis, sed tahab, et tema seelest piab aru saadama.“

„Palun andeks! Aga ütelge kas see foera raibe on hull!“

„Koer oli full hull, oga kas raibe fa hull on . . .“

„Nob, kui foer hull oli, siis piab ju raibe fa hull olema.“

„Raivest on nâha, et foer hull oli.“

„Auustatud berra, õrge pilgate mind nii kana, ma tean, et Teie osav mees olete ja nâha armastate. Aga null on niiud kipe ast ees ja tulin Teie palvele.“

„Wâga hea!“ auustatud herra Knops. Mis teie siis palute?“

„Ma palun übt tälikest selle hullu foera pea ajust. Aga palun aga fa osja mõni aeg sola hoida.“

„Mis teie niisuguse rikutud libaga teete?“

„See ep see saladus on.“

„Teie räägitte niimoodi, et ma misgil kombel, kui wannutatud mees, Teie palvet ei wõi täita . . .“